

Ir vilkam bija savas īpašas goda dienas mūsu decembra mēnesī, ko arī sauc par vilku mēnesi. Tam tad upurēja kādu kazu par dāvanu.

/K. Šulcs, Kurzemes stāstu grāmata, 1832./

Viņš steidzīgi norāva viņai košajiem traipiem izraibināto tērpu.

Sieviete nepretojās un palika stāvam istabas vidū tikai rīta blāzmas sārtā apakšveļā.

Vīrieša acis centās nepakavēties pie krūšu galiņiem, kas spiedās cauri plānajam audumam, tomēr skatiens aizķērās pie caurspīdīgo ziedu trīsstūrīša un tūlīt pat atdūrās paklājā. Prāts zināja, kas jādara, bet ķermenis alka tam neklausīt.

Viņš nikni savīstīja nefīro apģērba gabalu kamolā un atrāva krāsns durvis. Ogles, zvēru acis, vēl kvēloja. Nešaubīdamies ne mirkli, vīrietis iebāza vīstokli krāsnī un pamudināja sprikstis ar krāsnij pieslieto biguli. Tās iegailējās un noplaka. Uguns, kas tajās snauda, vēl nebija saodusi svaigo barību. Viņš sabikstīja vēlreiz. Uzvēdīja asiņu smaka.

Klusi ņurdēdamas, pirmās piesardzīgās liesmu mēles pastiepās un iztaustīja mīksto drānu. Kļuva drošākas un palaizīja sarkani piemirkušo audumu. Ēdams! Izsalkusī mute vērās platāka. Acis gailēja un vairs neizdzisa. Žokļi atņirdzās, atklājās dedzinoši asi zobi. Versmaini ilkņi iecirtās pamestajā ēsmā. Uguns, gandrīz pamirusī, sāka baroties.

Vīrietis gandarīts pievēra krāsns durtiņas un atskatījās.

Sieviete joprojām nebija izkustējusies no tās vietas, kurā viņš viņu pameta. Kaut kas nebija kārtībā, viņa stāvēja kā bez dzīvības. Beidzot viņš uzdrošinājās uzmanīgāk nopētīt – tumšsarkanās asins pēdas uz sievietes ādas izcēlās iznīcinošā pretstatā ar tās bālumu. Vajadzēja pēc iespējas ātrāk izdzēst visas zīmes!

Samitrinājis vannas istabā atrasto divieli, viņš piesardzīgi apsēdināja sievieti gultā. Trausliem pieskārieniem pirmās sāka slaucīt viņas rokas. Tas nenācās viegli, asinis bija paspējušas apkalst. Ticis galā ar pirkstiem un plaukstām, nedroši pieskārs traipiem uz sievietes vēdera, un tikai tagad ievēroja, ka arī pieticīgās mežģīnes ir piesūkušās ar sarkano, lipīgo šķidrumu.

Vīrietis dziļi ievilka elpu. Sājā asiņu smarža, sajaucoties ar sievietes ķermeņa glāsmaino aromātu, spēji iesitās nāsīs. Tā bija kļūda. Viņš centās izelpot visu ievilkto gaisu. Viņš mēģināja neelpot, bet bija jau par vēlu. Galva noreiba, ausīs šalca ārprātīga sajūtu atbalss.

Par atbildi čukstus izteiktajam piedāvājumam ieiet dušā, sieviete noliedzoši purināja galvu. Tātad viņa tomēr dzirdēja. Juta. Saprata visu. Sastingums bija tikai ārējā čaula. Aiz tā viņa slēpās. Un vīrietis zināja, ka tā ir visvienkāršāk.

Vieglāk ļaut, lai kāds cits par tevi parūpējas. Ļauties tam, ka par tevi raizējas. Tas ir tik dabiski! Norobežoties no visa nepatīkamā, atslēgties no visa, kas notiek un noticis. Ļaut, lai

norimstas tas neprāts, kas plosa apziņu. Tīkmēr rokas kļūst nejutīgas. Nav iespējams pakustināt kājas. Neredzamas važas ieskauj visu augumu.

Cik vien iespējami saudzīgi, vīrietis tika galā ar piekaltušajām asinīm. Sakostiem zobiem, cenzdamies pēc iespējas retāk elpot. Cīnīdamies ar reiboni. Ar milzum lielu piespiešanos pārvaldīdams ikkatru savu kustību. Dvielis kļuva netīrs. Arī viņa rokas tādas bija. Tās oda pēc rūsas. Un nedaudz drebēja.

Viņš rūpīgi mazgāja pirkstu starpas, berza nagus, bet asiņu smārds neizzuda. Ielūkojies virs izlietnes piestiprinātajā spogulī, visbeidzot pamanīja, ka piesātinātas asins šļakatas izraibinājušas arī viņa kreklu, daži prāvāki plankumi iezīdušies piedurknēs. Novilcis netīro apģērbu, satina to vienā murskulī ar dvieli un vēlreiz devās pie krāsns. Instinkts mudināja iznīcināt pēdējos pierādījumus.

Krāsni mītošajam zvēram nebija iebildumu. Uguns dzīvoja. Uguns svinēja svētkus. Negaidītā maltīte tikai vairoja apetīti. Ēst, rīt, pierīties!

Vīrietis iemeta negausīgajā mutē vēl dažas malkas pagales, tad saņēmās, lai uzlūkotu sievieti. Rokām aptvērusi pierautos ceļgalus, viņa sēdēja uz pašas gultas malas. Izskatījās, ka viņai salst – ik pa brīdim puskailajam augumam pārskrēja trīsas.

Ieteicis viņai satīties segā, viņš virzījās uz izeju.

Sieviete spēji atdzīvojās un metās nopakaļ. Apvija rokas vīrieša viduklim un pieplaka viņa augumam.

Viņš tikai gribēja teikt, ka jāsameklē tīrs apģērbs, bet viņa pieklāvās vēl ciešāk.

Viņš nezināja, kur likt rokas. Pacēlis tās, gribēja apskaut, bet tad saminstinājās un ļāva tām bezpalīdzīgi noslīgt gar sāniem. Kā izkausēta zelta stīga sieviete iekusa vīrieša ādā. Tas neizturami dedzināja. Tas padarīja bezpalīdzīgu. Mocīja izmisumā.

Viņa kaut ko čukstēja.

Vīrietis nebija pārlicināts, ko ir sadzirdējis. Viņš pielieca galvu.

Sieviete lūdzošām acīm raudzījās pretī. Tikko izteiktie vārdi zvēroja viņas redzokļos.

Viņš baidījās, ka uztvēris un sapratis nepareizi.

Viņa aplaizīja lūpas un neprātīgā balsī vēlreiz nočukstēja:

– Nogalē mani!

I

Ka vien vilks pamana stirnu, tā šai zogas no pakaļas, un, kā vien ir pa vērienam, tā klūp virsū. Un vilks tā māk aiznest stirnu, ka ne pēdiņas sniegā nepaliek.

/H. Skujiņš, Aumeisteri./

– Piecminūte, – garām skrejošā Kitija, papēdīšiem kladzot, nočivināja.

– Piecminūte... – pēc brītiņa to pašu atkārtoja Elvijs, piesardzīgi ieturēdams distanci.

–Piecminūte! – atspiedusies pret durvju stenderi un sakrustojusi rokas uz krūtīm, vēlreiz atgādināja Daniela.

– Eju, – Ralfs nepacietīgi attrauca, taču negrasījās pat pakustēties. Pārlietu neparasta īsziņa pirms kāda brīža sasniedza viņa telefonu. Vīrietis nezin kuru reizi vēra vaļā un pārlasīja vienus un tos pašus vārdus.

Nepieciešams satikties.

Viņam nebija vajadzīgs ne paraksts, ne kādas sīkākas norādes. Vēstījuma autoru Ralfs pazina. Pārlietu labi. Viņš vienīgi nevarēja izlemt, kādu atbildi sūtīt.

Daniela stāvēja durvīs un gaidīja. Vīrietis, aizrāvies ar tālruņa satura pētīšanu, nepievērsa viņai ne vismazāko uzmanību.

Jaunā sieviete atkal un atkal pieķēra sevi brīnāmies, kāpēc visi tā sajūsminājās par Ralfa muskuļiem, izteikti atlētisko augumu, vīrišķīgi skarbajiem vaibstiem. Viņa vīrietim joprojām neuzticējās. Arī tagad Daniela piesardzīgi vēroja Ralfu. Pat adītā cepurīte vīrieša galvā šķita aizdomīga.

– Khm! – Daniela skaļi atgādināja par sevi un pagriezās uz promiešanu.

– Eju! Jau eju, – atburkšķēja vīrietis, iegrūda telefonu kabatā un uzmanīgiem soļiem sekoja Danielai.

Ralfs caur pieri paglūnēja uz meiteni.

Daniela bija pietiekami dīvaina, lai apkārtējo ziņkāre vēl arvien neatslābtu. Viņa ģērbās tikai melnā, rotājās ar pīrsingiem uzacīs un degunā, katrā auss līpiņā pa vairākiem maziem sudraba riņķiem, krāsoja melnus matus, nagus, pat lūpas. Kurš gan pirms trīs mēnešiem varēja padomāt, ka gotiskajai būtnei ar laiku būs tik liela teikšana!

Pārējie jau bija sapulcējušies kabinetā. Blondā Kitija nemierīgi dīdījās vienā no ādas dīvāna stūriem. Pretējā pusē, aizrāvies ar savu īsi apgriezto nagu pētīšanu, sēdēja Elvijs. Pamanījis atnācējus, gaišmatains, gara auguma bārdainis atrāvās no skata pa nelielo kabineta logu un piesēda uz rakstāmgalda malas.

Uzmetis īsu skatienu sanākušajiem, Ralfs atstāja bez ievērības Kitijas aicinājumu, kad meitene ar plaukstu uzsita pa brīvo vietu sev blakus. Paņēmis aizdurvē nolikto krēslu, viņš nevērīgi piemētās uz tā.

– Beidzot visi! Varam sākt, Ērik, – Daniela uzrunāja bārdaino vīrieti un apsēdās pie datora.

– Nu tā, godājamā viesu nama komanda, – Ēriks apmierināts saberzēja plaukstu. – Cik cilvēki mums šajā nedēļas nogalē gaidāmi?

– Divi, – Daniela pasteidzās atbildēt pirmā. – Rezervēts caur internetu. Viena nakts standartā, vakariņas *Ligzdā*, brokastis.

– Aha... Tādā gadījumā, galvenie viesi būs tie, kurus atvedīšu es. Pagaidām nekādu izmaiņu. Sievasmāsa un viņas vācietis ielido ar pēcpusdienas reisu. Es sagaidu, atvedu, pavakariņojam, un līdz pusnaktij jūs visi būsiet brīvi.

– Elvijs pagatavos īpašas vakariņas, – Daniela piemetināja.

Visi paskatījās uz neizteiksmīgo, bālo puisi dīvāna stūrī. Viņš uz mirkli atrāvās no nagu pētiņas un piesarcis pārskrēja ar acīm darbabiedriem.

Jaunais pavārs vienmēr paturēja prātā, kā sāka strādāt viesu namā tā pastāvēšanas pirmajās dienās. Kādreiz par to gādāja tikai trīs cilvēki. Lai ar visu tiktu galā, pilnīgi pietika ar Ēriku, viņa sievu Beatrisi un Elviju. Tie bija labi laiki. Bet tā bija iesākumā. Teicamā apkalpošana, ezera tuvums, skaistais paugurainais apvidus, lieliskie dabas skati aizvien vairāk atpūtnieku atvilināja uz šo kluso, no pārējās pasaules nošķirto nostūri. Viesu namā nodarbināto skaits sāka mainīties.

– Lieliski! – Ēriks pamāja pavāram. – Cerēsim, ka vācietis nenomirs badā, kamēr atbrauksim. Bet tad gan tu viņu palutini. Un ne tikai šodien. Visu nedēļu būs ko turēt.

– Pasaki vēlreiz, kādi kuram pienākumi, – atgādināja Daniela.

– Kā jau parasti, – Ēriks atgaiņājās. – Kitija, bumbulīt, sagatavo *Luksus* numuriņu. Vislabākā gultasveļa, svaigi dvieļi, pārskati bāriņa saturu. Nu, tu taču pati zini.

– Protams, ka zinu, – šķelmīgi attrauca uzrunātā meitene.

– Un iztīri! Kārtīgi, – Danielai atradās ko piebilst.

– Tas man nav jāatgādina! – Kitija bozās.

– Dažreiz ir.

– Ērikonkuli, atkal viņa man piesienas! – žēlojās meitene

– Kārtībai jābūt, – Daniela nepiekāpās. – It īpaši tagad.

– Man vienmēr ir kārtība!

– Meitenes, – Ēriks centās atjaunot saskaņu. – Mei–te–nes...

Ralfs sāka apsvērt atkāpšanās plānu. Neviena no šādām apspriedēm nepagāja bez abu jauno sieviešu savstarpējiem apvainojumiem. Ko viņas nevarēja sadalīt, – Ralfs nespēja saprata.

Neizprata arī mazo sanāksmju nepieciešamību. Tas bija Danielas, Beatrises brāļameitas jaunievedums. Tracināja, ka izbijušās studentes idejām visi tomēr paklausīja. Arī par viesu nama grāmatvedību un lietvedību Ēriks atbildību tagad novēla uz dīvainās radniecības pleciem. Vienu gan Ralfam nācās atzīt – modīgā jaunkundze ar saviem pienākumiem lieliski tika galā. Tāpat kā Kitija.

Vēl tad, kad Kitija strādāja mazpilsētas naktsklubā par oficianti, viņu bija uzrunājis Ēriks – meitenes mātes māsiņas vīrs. Tante Beatrise vairs nevarēja piepūlēties, bija gaidāms ģimenes pieaugums. Jaunā meitene labprāt piekrita Ērika darba piedāvājumam. Dzīvīgā un allaž rosīgā istabene tīrīja, mazgāja, kārtoja, ja vajadzēja, palīdzēja virtuvē. Karstākajā sezonā Kitijai darba nekad netrūka.

Savukārt Ralfs bija gan pārvaldnieks un sagādnieks, gan sētnieks un kurinātājs reizē. Gaidāmi viesi? Labi! Jāsagaida, jāpavada, jāizklaidē, ziemā jā rūpējas, lai nenosalst, vasarā, lai nepārkarst? Tiks izdarīts! Visi melnie darbi bija uz Ralfa un Kitijas pleciem.

Tikmēr Elvijs būrās pa virtuvi. Viņš citiem netaisījās pa kājām, un pārējie īpaši negribēja iejaukties pavāra *gaišās svētnīcas* notikumos. Un kopš Daniela pārņēma lielāko daļu Ērika pienākumu, saimnieks no viesu nama vadīšanas un līdzdalības tā ikdienā aizvien vairāk attālinājās. Viņa dzīvē ienāca citas rūpes – jaundzimušie dvīņi.

Ralfu no pārdomām sanāksmes telpā atgriezta Danielas uzsauciens:

– Kitija, neaizmirsti Ēģiptes kokvilnas palagus!

Vīrieša skatiens ar neslēptu interesi sekoja promejošajai istabenei. Balinātā gaišmate bija tik pilnasinīga, ka meitenes apģērbs reizēm šķita kādu izmēru tomēr par mazu. Tik nobriedusi, tik nogatavojusies, kā auglis, kuram tūlīt, tūlīt pārsprāgs plānā miziņa, atklājot sulīgo, maigo mīkstumu. Ralfa iztēlei bija kur sapīties.

– Tad jau viss skaidrs, – vīrietis attapās, noskurinājās un cēlas kājās, lai atgrieztos pie darba.

– Tā gan, – Ēriks piebalsoja, – tu tikai paseko līdzi, lai neaizputina piebraucamo ceļu. Laika ziņās solīja sniegu.

– Jau snieg, – Daniela pamāja uz loga pusi. – Dārza celiņu un pastaigu laukumu pie ezera arī vajadzēs patīrīt.

– Klausos, pavēlniece! – Ralfs attrauca un piesāva pirkstus pie adītās micītes militāram sveicienam.

– Jā, un aizlaidīsi uz pilsētu, ja Elvijam vēl kaut ko vajadzēs.

Sadzirdējis savu vārdu, trauslais pavārs lēca augšā no dīvāna. Uzmeta piesardzīgu skatienu Ralfam un steidzīgi atrunājās:

– Nē, nē, visu vakar saveda! Ar to, kas tagad ir ledusskapī un noliktavā, ar to arī nedēļai pietiktu. Ja nu vienīgais kādi sīkumi... varbūt...

Elvijs apklusā, pamanījis, kā nozibsnī Ralfa acis, un lavījās uz izeju.

Abu saspīlētās attiecības aizsākās jau pirmajā viņu tikšanās reizē. Saimnieka apsvērumi par to, ka vajadzīgs kāds, kas patstāvīgi dzīvotu viesu namā un to pieskatītu, beidzās ar Ralfa ierašanos. Ērika bezgalīgā uzticēšanās un privilēģiju piešķiršana jaunatnācējam Elviju dzina izmisumā. Taču visvairāk kaitināja svešā vīrieša pašapzinīgā uzvedība. Un vēl – svešinieks izskatījās nobriedušāks, pievilcīgāks un vīrišķīgāks nekā jaunais pavārs. Arī drosmīgāks un nekaunīgāks. Tāds Elvijs nekad nebija, un diezin vai uzdrošināsies būt.

– Nu tad labiņi, – Ēriks noteica un atkrita dīvānā. – Man patīk, kad viss kolektīvs darbojas kā viena molekula. Vecīt, – saimnieks uzrunāja pārvaldnieku, – nerādi nu tik skābu ģīmi! Domā, man baigi patīk ar tiem fričiem ņemties? Beatrise visu laiku ar sīkajiem, bet radiņus man nāksies izklaidēt. Vasarā nobāztu pie ezera, lai cepas saulītē. Tagad, redzi, viņiem vajagot neskartu dabu ziemā. It kā sniegu nebūtu redzējuši!

Ralfs pasmējās kopā ar Ēriku un taisījās uz promiešanu. Saimnieks, līdz ar pārvaldnieku, izgāja vestibilā. Daniela palika klabinot datora tastatūru, abiem vīriešiem viņa vairs neveltīja ne mazāko uzmanību.

– Paklau, brāl, – Ēriks apturēja vīrieti, kas grasījās vērt durvis uz viesu nama zāli, – tu tāds nerunīgs pēdējā laikā palicis.

– Būs uzkritusi ziemas depresija, – atsmēja Ralfs.

– Beatrise vaicāja par tevi. Kāpēc ciemos nebraucot?

– Hm... Nesanāk jau pa ceļam.

– Puikām drīz būs trīs mēneši, bet tu raudzībās neesot bijis. Vai nebūsi par ko apvainojies?

– Viņa tev lika to pavaicāt?

– Zinu, zinu, pirms pusgada pieprasīja, lai tevi patriecu, tagad satraucas, kāpēc tu viņu neapciemojot. Nu, ko padarīsi, tādi tie sievieši ir – untumaini.

Ralfs pavīpsnāja, atcerējies Ērika sievas dusmu lēkmi. Kāda no pilsētas meičām cīņā par vīrieša uzmanību saņēma atteikumu. Atriebdamās sāka izplatīt baumas, ka pārvaldnieks viesu namā rīkojot orgijas. Tas bija uzjautrinoši, bet saimnieka sievas dusmas izprotamas. Ēriks uzklausa Beatrisi, bet tik un tā rīkojās pa savam. Viņam ar Ralfu bija īpaša vienošanās, tās noteikumus viesu nama saimnieks negrasījās lauzt.

Abus vīriešus vienoja draudzība vēl kopš skolas laikiem. Turklāt Ēriks mazpilsētā nebija vietējais, viņam vajadzēja labi zināmu un uzticamu līdzstrādnieku. Ieprecējies sievas ģimenē, Ēriks pilsētā palika un, būdams būvnieks, namus ne tikai cēla, bet atjaunoja arī vecos īpašumus. Tā viņš uzgāja šo dievu aizmirsto nostūri. Nopirka uz sabrukšanas robežas esošo pusbuižu, iekārtoja un pievērsās tūrisma biznesam.

– Lai sīkie paaugas, – Ralfs mēģināja izlocīties, – man tādi brēkuļi, ja godīgi, ne pārāk...
Varbūt uz Ziemassvētkiem?

– Jā, vecīt, – Ēriks saprotoši uzsita biedram uz pleca, – man jau arī. Tikai viena nelaime –
no tēva pienākumiem nekur neaizmuksi.

– Tev taisnība. Nu tad – turi buru! – Ralfs sniedza roku atvadu sveicienam.

Ēriks stingri paspieda drauga plaukstu un smiedamies piebilda:

– Bet tu – pieskati skuķus! Lai nenolinčo viena otru.

– Klausos, priekšniek!

Anna atļaidās apsildāmajā mašīnas sēdeklī un laiski vēroja garām zibošo ceļmalas pasauli. Rudens neglītā kailumu vietā bija nākušas zili baltas, spoži baltas, krēmkrāsas, vaniļas, cinka baltas un visas citas baltās krāsas toņkārtas. Atkal sniga, un neatkāpās sajūta, ka sniegs nekad nebeigsies. Tāpēc vien bija patīkami atrasties komfortablā auto salonā, klausīties pieklusinātās radiostacijas melodijas un sajūst uz ceļgala Alekša silto plaukstu.

Aleksis bija viņas Lieliskais. Nesen apritēja gads, kopš Anna ar vīrieti iepazinās. Pirmos mēnešus tās bija lietišķas darba attiecības. Direktors sievietes acīs bija tikai priekšnieks. Kopš bērņības viņa juta neapzinātu respektu un pat bailes no augstākstāvošām amatpersonām. Tajā pašā laikā – cieņu un pietāti pret saprātīgiem un prasīgiem vadītājiem. Pilnīgi Annu spēja atbrūnot gudri un nepiekāpīgi vīrieši. Aleksis tāds bija.

Sākumā gan sievietei neatlika laika to ievērot. Vēl jo vairāk tādēļ, ka Alekša ārējais izskats itin nemaz neatbilda Annas vīrieša ideālam. Krietni aiz četrdesmit gadu robežas, nedaudz apvēlies plikgalvis, ar brillēm. Zem elegantajiem, labi pieguļošajiem uzvalkiem viņš izskatījās staltāks nekā patiesībā bija. Uzņēmuma dāmas mēdza šo to baumot par šefu, bet pret Annu vīrietis vienmēr izturējās pieklājīgi atturīgi.

Šobrīd Aleksis droši valdīja mašīnas stūri tikai ar vienu roku. Gandarīti, bet gaužām greizi, vīrietis dungoja līdz radio dzirdamajam melnīnam, kamēr otras rokas īkšķis vieglītēm glāstīja sievietes paceli. Dziedājums aizķērās, spēji pārslēdzot ātrumus un nogriežoties no galvenā ceļa.

Anna paspēja saskatīt krustojumā izvietoto norādi *Vilkezers*. Līdz viņu galamērķim vairs nebija tālu. Auto, pabraucis tikai nelielu gabaliņu pa aizsnigušo sānceļu, apstājās. Aleksis alkaini pieplaka sievietes sārtajām lūpām.

– Tu nu gan esi nepacietīgs! – tēlotā klīrībā Anna uzsita pa vīrieša plecu.

– Bet tu – dieviete.

– Varbūt... vispirms aizbrauksim līdz galam?

– Nevaru, – Aleksis atzinās, – tava klātbūtne mani padara slimu.

– Mhm? – sievietes balsī ieskanējās gan pārsteigums, gan prieks.

– Nāc pie manis! – ar karstu čukstu Aleksis ievilka viņu klēpī.

Anna atsvabināja kārtīgi savīto matu mezglu. Pār atliekto muguru izlija garas, gaiši vizošas cirtas. Aleksis jau bija paguvis ielavīties zem zīdainās blūzes. Vīrieša izsalkums pārņēma arī sievieti. Viņa aizvēra acis un ļāva vaļu atlikušajām maņām.

Dēkainajā noskaņā ielauzās griezīgi ilgstošs auto skaņas signāls. Anna un Aleksis nepievērsa tam uzmanību. Spēcīgā, dobji stieptā skaņa atkārtojās. Cauri sniegpārslu noklātajam vējstiklam abi visbeidzot pamanīja pretim braucošo mašīnu. Tās skrējienam šaurajā ceļā aizsprostoja Alekša mersedess.

– Dari kaut ko! – Anna satraucās, pamanījusi šoferi izkāpjam no auto un tuvojamiem viņiem.

Aleksis negribīgi rausās ārā no mašīnas. Aukstā vēja un sniegpārslu virpulis ielauzās krietni uzgarsušajā salona atmosfērā. Pat Anna saprata, ka sniega aizvilktais ceļš ir par šauru diviem tādiem apjomīgiem spēkratiem, kā Alekša auto un sudrabkrāsas apvidus mašīna, kuras īpašnieks pa to laiku bija pienācis krietni tuvāk.

Iesākumā Anna neveltīja pienācīgu uzmanību tam, kas notika ārpusē, viņa steidzās sakārtot apģērbu un nekur nevarēja atrast vienu no novilktajām zeķēm. Galu galā to sadabūja un, pacēlusi skatienu, ieraudzīja, ka abi vīrieši sarokojas. Svešinieks atkārtoti paspieda Alekša plaukstu un devās atpakaļ uz savu mašīnu. Arī Aleksis, nosalušās rokas berzēdams, iemetās atpakaļ vietā un nospieda sajūgu.

– Ko mēs tagad darīsim? – raizējās Anna.

– Neuztraucies, saulīt, – atteica Lieliskais vīrietis, – viss būs ideāli!

Varenais *Range Rover* brauca atpakaļgaitā, Alekša mašīna sekoja. Tā viņi sasniedza aizsnigušo mežu. Rovers, kupenā kārpīdamies, iegriezās tikko manāmā celītē. Mercedes nobrauca cieši garām apvidus mašīnas purnam. Bārdainais vīrietis pie rovera stūres plati smaidīja un līksmi māja.

Sieviete salēcās, vēlreiz atskatot skaudrajam auto signālam. Viņa ļāva atrisušajām matiem aizklāt seju, svešinieka skatiens šķita pārlietu pētošs un uzbāzīgs.

– Pamāj pretī, – Aleksis mudināja.

– Ko? Nē! Tas vīrietis tik nekaunīgi blenž!

– Tas vīrietis ir mūsu viesu nama saimnieks.

– Kas? Ak, nē... Ko tu viņam pateici?!

– Tikai to, ka mums šodien sācies medusmēnesis

Stāvās ausis pagriezās svešādā trokšņa virzienā.

Vēl viena atbaidoši smakojoša radība lauzās cauri eglājam un satricināja mierpilno baltumu. Dzīvnieks izslēja purnu un ostīja auksto, sniega smaržas pārsātināto gaisu. Aste pārlicināti izslējās – briesmas nedraudēja.

Jūtīgās nāsis izgrūda siltus aizturētās dvasas mutulīšus. Apsarmojusī virslūpa atkārtoti saraucās virknē seklu ieelpu. Modrās ausis lēnītiņām atvilkās atpakaļ. Starp instinktīvi atņirgtajiem zobiem sārti atmirdzēja mēle.

Nedzīvais melnums slīdēja projām. Savādā jutoņa palika, aizķērusies mežā.

Aleksis piesardzīgi izbrauca katru nākamo aso pagriezienu. Līkumu līkumiem vīdamies cauri piesnigušajam egļu vērim, meža ceļš pamazām kāpa kalnup.

Anna aizgrābta nolūkojās varenajos kokos, kas mēmi slējās abpus sniegā iebrauktajām risēm. Aiz katra jauna pagriezienu smagie egļu zari vērās kā priekšgars, ielaizdami aizvien dziļāk noslēpumainajā, baltā tērtajā pasaulē. Dejojošo sniegpārslu svītas pavadībā mašīna rāmi slīdēja cauri pasakainajai ainavai.

Izbraucot no meža, pakalna galotnē varēja saskatīt apsnigušus jumtus, cauri sniega dejai vīdēja kūpoši dūmeņi. Pa lokveida ceļu, kas izveda zem iespaidīgas vārtu arkas, melnais mersedess iebrauca viesu nama pagalmā.

Aicinoša, kā no senām Ziemassvētku skatu kartiņām nozīmēta, pirmajā mirklī šķita zemā, pamatīgi mūrētā ēka. Piekļauti jumta gali, portāla izbūve virs galvenās ieejas, mansarda jumts, spraišloti lodziņi, kolonnu balstīts lievenis. Anna jau zināja, ka Vilkezers ir restaurēta un pēdējos gados jaunu dzīvi ieguvusi 16. gadsimta pusmūža.

No saimniecības ēkām praktiski nekas vairs nebija saglabājies, tās, daļēji izbūvētas no jauna, tagad ieskāva pusmūžas pagalmu no vienas puses. Oriģinālais, tālo gadsimtu akmeņu krāvums bija saglabājies tikai vārtu stabos un mūižas ēkā. Viesu nams uzturēja krāšņu un saistošu tīmekļa vietni, pirms brauciena Anna paspēja iepazīties ar tās izsmeļošo saturu.

Ass vējš, apskrējis ēkas stūrim, savirpuļoja un iemeta smalka sniega riekšavas tieši sejā. Izkāpusi no mašīnas, Anna uzreiz pārvilka pār galvu kažoka kapuci. Savlaicīgā Alekša Ziemassvētku dāvana bija ne tikai bezdievīgi dārga, bet arī praktiska un lieliski piemērota vietējiem apstākļiem. Anna nevarēja vien beigt tīksmināties un pieklāva vaigu pūkainajam brīnumam, – tādā ietērpā viņa arī kaila varēja iziet ārā visniknākajā spelgumā.

Sieviete pārļaida vērtējošu skatienu viesu nama fasādei un pagalmam. Piebraucamais ceļš bija rūpīgi iztīrīts, mazajā stāvlaukumā, paspējuši apsnigt, stāvēja stilīga vabolīte, jaudīgs džips un pavisam vienkāršs golfiņš. Anna aizdomājās, kādi bija mašīnu īpašnieki, kas tos sniegotajā nedēļas nogalē atvilinājis uz nomaļo viesu namu. Varbūt tie bija ziemas prieku baudītāji, vai

tikai nejauši garāmbraucēji, bet varbūt tikpat kaislīgi divvientulības meklētāji kā viņa un Aleksis.

– Esiet sveicināti Vilkezerā!

Zemā, patīkamā balss pamudināja Annu atskatīties. Viņa ieinteresēta pavilka nostāk kapuci, lai uzlūkotu runātāju. Iznesīgs tumšmatis jau stiepa vienu no palielajām viesu ceļasomām uz lieveni. Anna paguva saskatīt tikai pelēku, raupju džemperu un džinsus, kas izteiksmīgi apkļāva vīrieša spēcīgās kājas.

Līdz ko Anna un Aleksis aizvēra aiz sevis ieejas durvis, pirmās, kas viņus sagaidīja, bija siltuma, malkas un grīdas vaska smaržas. Nelielu izbrīnu raisīja pie vestibila sienām izkārtotā visai plašā stirnu buciņu ragu kolekcija. Lielāki, mazāki, žuburotāki vai galīgi necili, bet visi kā viens, tie cits aiz cita stāvēja stingā pēcnāves sardzē. Cauri ikdienišķajiem ciemiņu sagaidīšanas aromātiem asi uzvirvoja gadu simteņiem glabātais pusmuižas aromāts.

– Te ož pēc vecuma, – Anna tikko dzirdami nomurmināja.

– Nē, saulīt, – Aleksis negribēja piekrist, – tā smaržo vēsture.

Kamēr vīrietis kārtoja apmešanās formalitātes, Anna atslīga vienā no vestibila ērtajiem pīteņiem. Aleksis līksmi dudināja ar meiteni, kas aiz gaišā koka reģistratūras galda izskatījās gaužām neiederīga. Adamsu ģimenītes pēcteci Anna vismazāk bija cerējusi ieraudzīt tik nemākslotā vidē.

Melnā ģērbtā administratore aicināja viņai sekot. Meitene norādīja uz krāšņām, siltās nokrāsās starojošām koka kāpnēm. Tās no abām plašās, kolonnu balstītās zāles pusēm aizvijās līdz pat pusmuižas mansarda stāvam.

– Numuriņš saucas Ezers, – skaidroja gotiskā būtne. – Jūs viegli atradīsiet. Uz durvīm ir plāksnīte. Vēlu patīkamu atpūtu!

– Es parādīšu, – aiz muguras noducināja bagāžas nesējs.

Palaidis pa priekšu viesus, vīrietis bez piepūles pacēla abas ceļasomas.

Līdz ko Ralfs atgriezās vestibilā, viņš pirmo uzrunāja grāmatvedības dokumentu caurlūkošanā iegrimušo Danielu.

– Uz ko deram, ka tie abi no gultas neizkāps līdz pat rītam?

Nenotrīsēja ne skropsta, meitene nepagodināja vīrieti pat ar acu skatienu. Toties Kitija, slaucīdama piebradāto grīdu, uzreiz sarosījās.

– Saderam! Manuprāt, smalkais kungs to skaistuli izturēs tikai līdz vakariņām.

– Stulbas derības, – noteica Daniela un turpināja veikt piezīmes uz kārtīgi sasprausto rēķinu malām.

Neilgi pēc Ērika aizbraukšanas viņi visi kļuva liecinieki Ralfa telefonsarunai ar saimnieku. Ēriks zvanīja un brīdināja par ceļā pieķertajiem kaislīgajiem mīlniekiem. Danielai tas nesagādāja nekādas grūtības – pārlikt seksa kāros ciemiņus no parastā standarta numuriņa jaunlaulātajiem piemērotākajā *Ezerā*. Tik un tā šoziem viesu nams biežāk bija tukšs nekā pārpildīts.

– Kas notiek? – satraucās Elvijs, pievienojies derību slēdzējiem pēdējā brīdī.

– Deru, – Ralfs nometa uz reģistratūras letes visu pirmīt saņemto dzeramnaudu, – ka saldo pārīti mēs nesastapsim agrāk par nākamās dienas rītu!

– Kā!?! – Elvijs acis iepletās no iespaidīgās naudas summas un domām, ka kāds varētu atteikties no viņa pagatavotās maltītes. – Bet vakariņas?

Kitija izvilka no apteksnes priekšauta saņurcītu banknoti un uzmeta pa virsu Ralfa likmei. Tā bija daudzkārtniecīgāka par vīrieša piedāvāto, tomēr meitene lepni pieņēma izaicinājumu, paziņojot:

– Tāpēc es saku – iznāks! Uz vakariņām.

– Pareizi! Es arī deru uz to, – pavārs gatavojās pievienoties, vispirms pārmeklēja uzsvārča, tad bikšu kabatas. – Maks virtuvē. Es tūlīt!

– Pagaidi, – Ralfs aizkavēja puisi, – mums ir vēl viens dalībnieks. Ko teiksi, Daniela?

Meitene negribīgi atrāvās no skaitļiem aprakstītajām lapām un izmeta:

– Es jau teicu – tas ir muļķīgi. Vai jums tiešām nekā cita nav ko darīt?

– Ir, – attrauca Kitija, – bet papriecāties arī kādreiz vajag. Tikai tu jau to neproti.

Daniela nomērīja Kitiju ar iznīcinošu melni iekrāsoto acu skatienu. Tad, pažvadzinājusi zem letes paslēpto monētu kārbīņu, izņēma vienu, un nosvieda blakus pārējo ieguldījumam.

– Tik un tā tas ir nepareizi, jo viņi iznāks, augstākais, pēc divām stundām. Tāpēc, Ralf, ej vien, notīri dārza celiņus! Cilvēki pie mums atbraukuši atpūsties, nevis rosināt jūsu samaitāto fantāziju.

Atspiedies pret sniega lāpstu, Ralfs steidzīgi ievilkā un tad lēnītēm izpūta cigaretes dūmus. Izdzirdējis smieklus un balsis uz pakāpieniem, kas cauri dārzam veda lejup līdz ezeram, vīrietis nīgri nospļāvās sniegā. Daniela nebija kļūdījusies par ciemiņu atpūtas izvēli.

Ardievu, dienas peļņa!

Viņš bija iemanījies no pirmā acu uzmetiena atpazīt pusmuižas viesu dabu un to, kas no viņiem sagaidāms. Aši novērtējis atbraukušā kunga jauno auto, dāmas dārgo apģērbu, bagātīgo dzeramnaudu, Ralfs saprata, – pāris ir gana turīgs, arī pietiekami inteliģents, lai liekas galvassāpes nesagādātu. Viņi būs aizņemti tikai paši ar sevi. Platā gulta *Ezera* numuriņā tam bija kā radīta. To nu Ralfs zināja.

Vīrietis saīdzis ievilka pēdējo dūmu un nodzēsa cigaretes galu tāpat pirkstos.

Tikmēr laimīgie jaunlaulātie paguva nokāpt līdz ezeram. Kungs krita, palika sniegā, bet sieviete smējās un mēģināja pavadoni piecelt. Viņa ievēlās līdzās un nokļuva vīrieša apskāvienos.

Ralfs pavīpsnāja, vērodams pārīti, kas, viņu nemanīdams, valstījās sniegā. Vēl nesdams ceļasomas pa pusmuižas kāpņu vijumiem, viņš ievēroja, kā cienījamā vīra roka jutekliski ieslīd zem skaistās sievas kažoka.

Uzvēdīja dārgas smaržas, nočaukstēja zīds, pazibēja smalkās zeķu mežģīnes sievietes svārku šķēlumā. Vīrietis uzspieda ašu, karstu skūpstu viņas slaidajam kaklam. Nepacietīgā plauksta no smidrā vidukļa noslīga līdz graciozajam gurnam un nemitējās to glāstīt līdz pat *Ezera* numuriņa durvīm.

– Celies! – Anna smējās. – Mēs nācām pastaigāties, nevis gulēt sniegā.

Viņa satvēra Aleksi aiz rokas un vilka. Vīrietis pūlējās izslieties, bet, viens neveikls solis, un viņi atkal gulēja kupenā. Tagad smējās abi divi. Tas bija labi, jautri un brīnišķīgi – kaut uz šo brīdi justies kā bezrūpīgiem bērniem.

– Tu to tīšām, – pārmeta Anna.

Aleksis netaisījās piecelties, vien ciešāk apskāva Annu un pievilka viņu tuvāk, līdz abu deguni saskārās. Divi siltas elpas mākoņi savijās vienā. Vīrieša briļļu stikli uz mirkli aizsvīda, bet tam nebija nozīmes, aizvēris acis, viņš ar lūpām meklēja sievietes muti.

Bija grūti atrauties, gribējās izgaršot vēl un vēl. Siltas tirpiņas skrēja no Annas skausta gar mugurkaulu līdz vietai, kur viņu turēja vīrieša rokas. Tās karsēja, arī cauri kažokam, un Sieviete sajuta, cik spēcīgi sitas gan viņas, gan Alekša sirdis. Vēderā sāka kņudināties saldās gaidas. Kā tādai padsmitniecei, – Anna paguva nodomāt, iekams vīrieša skūpsti apreibināja pavisam. Brīdī, kad viņa atrāvās, lai visbeidzot ieelpotu, Aleksis pārvēlās pāri, un ar visu svaru iespieda viņu sniegā.

– Tagad tava kāрта izbaudīt auksto gultu, – viņš piesmacis paziņoja.

– Nav godīgi, – sieviete izdvesa.

Jebkurus iebildumus apslāpēja nākamais bezgalīgais skūpstis.

Aleksis apskāva sievieti vēl ciešāk. Vīrieša lūpas pārklāja pārsteigumā pavērto sievietes muti un maigi tiecās tālāk. Iebildumi izsīka. Alekša tuvums laupīja jebkādas pretošanās spējas. Tā skūpstīties mācēja tikai viņš!

Līdzī sniegpārslām aizvirpuļoja vieta un laiks, aizmirsās ziema un aukstums. Kļuva karsti. Šķita, ka sniegs visapkārt tūlīt, tūlīt sāks kust.

Ticis kalnā līdz pusei, Ralfs nespēja turēties pretī kārdinājumam un atskatījās.

Viņš nobrīnījās par pēkšņo iedomu, ka vēl reizi grib sadzirdēt svešās sievietes smieklus. Taču jaunlaulātie, iegrimuši sniegā, turpināja skūpstīties un klusēja. Pārņēma salkana vilšanās sajūta, – nekas nenotika tā, kā viņš iztēlojās.

Brīdi nogaidījis, Ralfs saīdzis novērsās un turpināja ceļu. Nonācis pie pusmuižas ēkas, viņš sameklēja kabatā telefonu un atvēra priekšpusdienā saņemto īsziņu.

Nepieciešams satikties.

Divi vārdi, kas joprojām gailēja viņa tālrunī. Būt saprātīgam vai ļauties vilinājumam? Pārsteidzīgie pirksti veikli virknēja līdz galam neizsvērtas rakstu zīmes.

Šovakar.

Palicis bez elpas, vīrietis atrāvās un, žigļiem skūpstiem apklājis sievietes vaigus, pieri un zodu, atlaida Annu. Noskūpstījusi sniegpārslīņu no Alekša degungala, viņa pielēca kājās un izskrēja uz aizsalušā ezera.

– Noķer mani, ja vari! – sieviete rotaļīgi iesaucās.

Anna atskatījās, bet vīrietis nesteidzās, un viņa neziņā apstājās.

Augums joprojām dega Alekša radītajā kvēlē. Vīrietim patika spēlēt ar viņu kā kaķim ar peli, sakairināt jutekļus, panākt, ka sieviete viņa rokās gandrīz vai izkusa, tad spēji pārslēgties uz kaut ko citu. Tāpat kā tagad.

Aleksis sēdēja sniegā un modri lūkojās tālumā. Izskatījās, ka viņš ir pamanījis aizmirst, cik tuvu bijis, cik kaislīgi skūpstījis un cik padevīgi viņa tam atbildējusi. Vējš iemeta Annas sejā asu sniega vērpsti. Bezbēdīgais noskaņojums sāka dzist.

Vīrietis pacēla cimdoto roku un norādīja uz mežu viņpus ezeram.

Aizsalusī ūdenskrātuve, skatoties no viesu nama puses, savus patiesos apmērus neatklāja. Vienīgi nonākot uz ledus varēja saprast, ka aiz meža nostūra, kas pirmajā acu uzmetienā izskatījās kā pretējais krasts, ezers turpinās, mezdams cilpas un līkumus. Kur īsti tas beidzās, vairs nevarēja saskatīt. Apvārsnis pazuda putenī, tālīno mežu sāka ietīt tumsa.

Krēsla viltīgi lavījās pāri ezeram un zagās aizvien tuvāk, arī sniga arvien spēcīgāk. Anna saspringa un pūlējās saskatīt to, kas tā piesaistīja Alekša uzmanību. Ledū kaltais, baltais klajums tinās sniega autos. Beidzot arī viņa ieraudzīja. Silueti bija neskaidri, tikko nojaušami un kustējās tik ātri, ka iesākumā Anna neaptvēra, uz ko skatās.

Vienā no ezera līčiem parādījās stirna. Lieliem lēcieniem tā izskrēja uz ledus. Nopakaļ dzinās četras lielas, tumši biedējošas ēnas. Stirna pārvietojās lieliem lēcieniem. Tā meklēja glābiņu ezera pretējā pusē. Bēglei ceļu nogrieza vēl divi dzinēji, piepeši izniruši no sniega aizsega.

Izmisušais dzīvnieks vispirms pasitās sānis, tad metās atpakaļ – tieši zobos neatlaidīgajiem vajātājiem. Viens zibsnis, un stirna, vēlreiz mainījusi virzienu, ielēca krastmalas krūmos. Plēsēji bezmaz saskrējās, tad visi kopā pagriezās uz briksnāju. Vien uz sekundi meža zvēri zaudēja iznīcinošo ātrumu. Nākamajā mirklī melnais un ņudzošais bars jau nozuda skatam.

Redzētais norisinājās tik zibenīgi, ka Annas domas nespēja izsekot līdzi, un tajā pašā laikā tik gausi kā palēninātos šausmu filmas kadros.

– Skaties! – viņa ar nokavēšanos iesaucās.

Anna nezināja, vai vajātajam dzīvniekam izdevās izglābties, vai tas krita par upuri izsalkušajiem medniekiem. Sieviete to neredzēja un nemaz arī negribēja redzēt. Sirds sitās tik mežonīgi, it kā viņa pati tikko kā būtu mēģinājusi izbēgt no asinskāro plēsoņu nagiem un ilkņiem. Anna neapturami sajuta sevī strāvojam tās bailes un bezcerīgumu, kas dzina uz priekšu nāvei nolemtu stirnu.

– Tas tik bija šovs! – Aleksis sajūsminājās un, pienācis pie Annas, aplika roku sievietes saspringtajiem pleciem. – Nāc, iesim, – viņš vedināja uz krastu, – ir jau vēls. Sāk stiprāk putināt, drīz satumsīs pavisam.

– Tu redzēji? Redzēji? Kas tas bija? – Anna jautāja, joprojām nevarēdama atgūties no ieraudzītā. Kaut ko tādu viņa piedzīvoja pirmoreiz. Tik tuvu, tik īstu un tik bīstamu. Tie nebija *National Geographic* krāšņie skati, tā bija realitāte, kas dažu elpu aizraujošu mirkļu garumā aizzibēja viņas acu priekšā.

– Nezinu, droši vien klaiņojoši suņi, – sprieda Aleksis.

– Mežā?

– Saulīte, tu mana, – vīrietis iesmējās. – Nu bet protams! Nepieskatītu suņu tagad netrūkst, bet pelēci šajā apkaimē izšauti. Tici man! Jau sen, pirms vairākiem gadsimtiem. Saglabājies tikai vietas nosaukums. Nu nāc, iesim, paliek tumšs.

– Tas bija briesmīgi, – Annas kavējās pie redzētā. Acis nepārstāja meklēt, vai vēlreiz neieraudzīs skrienošos dzīvniekus.

Vīrietis un sieviete rokrokā kāpa atpakaļ Vilkezera kalnā. Nakts, atstājusi meža slēpņus, devās viņus pavadīt. Aleksim bija taisnība, ziemas diena izrādījās nepieklājīgi īsa. Apmākušās debesis un sniegputenis, kas nedomāja rimties, jau tā neilgo gaismas sprīdi padarīja vēl niecīgāku. Dienu no dienas tas saruka īsāks un īsāks, un turpinās rukt līdz pat Ziemas saulstāvju laikam.

Anna nevēlējās atzīt, ka līdz ar tuvojošos melnumu aiz muguras slapstās arī neomulīgas sajūtas. Tikai nonākusi pie dārza celiņa, viņa uzdrošinājās atskatīties.

Ezeru vairs nevarēja saredzēt – tas kluss un biedējošs pazuda tumsā un sniegputeņa lēveros. Tikmēr abpus attīrītajām kāpnēm klusināti dega laternas, sargājoši aicināja spožie viesu nama

logi, un Anna izvēlējās noticēt Aleksim. Viņa gribēja ticēt tam, ka sirotāju gaitas biežoknī uzsācis tikvien kā apkārt klimstošu suņu bars.

It kā būtu sajutis sievietes savādo noskaņojumu, Aleksis ciešāk apskāva un piekļāva viņu sev klāt, uzspieda siltu skūpstu Annas nosalušajam vaigam. Drošības sajūta un miers sāka atgriezties. Nekas slikts ar viņu nevarēja notikt. Itin nekas, kamēr vien blakus atradās Lieliskais vīrietis.

II

Kad drebuļi nejauši pāriet pār miesu, tad vilks pārgājis tā cilvēka pēdām.

/V. Saulīte, Ādaži/

– Skaisti! Redz, kur visi salīduši! Tāpēc jau Ēriks nevar jūs sazvanīt.

Pārmetums Danielas teiktajā bija gandrīz vai sataustāms. Ap pusmuižas virtuves galdu sasēdusī kompānija neomulīgi saknosījās: Kitija steidzās apēst atlikušo kūkas gabalu; Elvijs vairākkārt pārslaucīja galda ideāli tīro virsmu; Ralfs ķēra pie kabatas. Tik tiešām! Tālrūnis rādīja, ka atrodas ārpus uztveršanas zonas. Viesu nama pagrabā tā bija ierasta parādība.

– Kas tad noticis? Vai beidzot atbraukuši? – Ralfs bija gatavs kaut tūlīt iet un darīt, kārtot un organizēt. Iemetis mutē pēdējās cepuma drumslas, viņš trausās nost no augstā ķebļa.

– Tieši pretēji, – Daniela piemetās uz blakus krēsla, – ciemiņi kavēsies.

– Kā tā? Kāpēc? Es jau tā vakariņas esmu pārturējis! Ja vēl ilgāk, viss būs pagalam!

Elvijs izklausījās patiesi nelaimīgs. Puisis steidzās pie elektriskās cepeškrāsns, lai pārbaudītu, kā izskatās smalkais, ārzemju viesiem domātais sacepums. Slāpēts vaids liecināja, ka skats, kas atklājies jaunajam pavāram, nav iepriecinošs.

– Nepārdzīvo, meža zvēriņiem par to būs prieks, – pasmējās Ralfs.

Elvijam tas nešķīta uzjautriņoši. Ar sejas izteiksmi, kas vēstīja *jūs neko nesaprotat*, pavārs sparīgi lika Kitijas un Ralfa iztukšotos šķīvjus trauku mazgājamajā mašīnā. Noskalojusi pēdējo kūkas kumosu ar kafiju, arī Kitija atguva runas spējas:

– Kur tad tie ārzemnieki aizķērušies?

– Sniegputeņa dēļ atcelts lidojums.

Danielas atbilde bija skopa, bet loģiska.

– Forši, – Kitija ieķērās elkonī Ralfam, – tad jau mēs tagad varam doties mājās. Aizvizināsi mani?

– Nedomāju gan, – Daniela atbildēja vīrieša vietā.

Pārējie neizpratnē pablenza uz meiteni. Ralfs rauca uzacis, jo Danielai, kā ierasts, patika runāt mīklās. Viņa mierīgi turpināja:

– Atcelti vakara reisi. Beatrises radi lidos ar tuvāko, kas iespējams. Ēriks pavēlēja palikt viesu namā līdz rītam. Mums jābūt gataviem ciemiņus uzņemt jebkurā brīdī.

– Tu laikam joko! – Kitija sašuta.

Gan Ralfs, gan Elvijs saprata, ka Danielai nebija ne prātā nebēdnības. *Ērika pavēle*. Tonis, kādā tas tika pateikts, šaubas nerādīja. Apjautis patiesību, pavārs sašļuka un apsēdās. Ralfa pierē iegūla rūpju rievu.

– Nekā nebija! – skaļi protestēja tikai Kitija. – Man jātiek mājās! Ralf, aizved mani! Es gribu mājās! Ralf?!

Vīrietis nereaģēja, viņš vai nu nedzirdēja vai arī izlikās nedzirdam.

– Apklusti! – neizturēja Daniela. – Mēs visi gribam mājās. Bet darbs ir darbs. Un Ērika rīkojumi jāpilda. Patīk vai nepatīk.

– Man nepatīk! – Kitija nespēja rimties. – Pie velna Ēriku! Man viņš nav nekāds pavēlētājs! Un tu vēl mazāk! Man jābrauc mājās!

Meitene tik enerģiski devās uz virtuves durvīm, ka pa ceļam gandrīz nogrūda slābano Elviju no ķebļa. Dīvainā kārtā viņš par to neaizrādīja un nekā citādi nereaģēja. Vēl un vēlreiz puisis pār plecu pārmestajā dvielī slaucīja plaukstu. Tās nejauki svīda.

Ralfs ieskatījās pulkstenī, tad telefonā, kas joprojām bija sakariem nederīgs. Vīrietis, neko nepaskaidrojot, gatavojās pamest mazo apspriedi.

– Pagaidi, – Daniela aizkavēja, – man kaut kas pienākas! No tevis.

Ralfs izbrīnīts vērās meitenē. Viņš uz īsu brīdi nespēja aptvert, kas viņai vajadzīgs, un tas darīja vīrieti tramīgi uzmanīgu. Tad Ralfs kaut ko atcerējās un, vienā mirklī atslābis, pamāja uz pavāru, sakot:

– Kases turētājs šoreiz ir Elvijs. Prasi viņam!

Daniela nepriecājās, nezin kāpēc triumfs par Ralfa zaudējumu derībās izpalika. Vīrietis, izteikti vienaldzīgs pret naudas summu, ko meitene grasījās iebāzt kabatā, steidzās projām. Arī Elvijs uzvedās kaut kā neierasti. Vispirms viņš izmeta no rokām cepumu kārbu, kurā vienmēr glabājās derību likmes. Pēc tam ilgi nevarēja savākt pa grīdu izkaisītās banknotes. Danielas ieguldītā monēta vispār aizriboja zem ledusskapja.

– Lai taču paliek! – viņa galu galā sapīkusi atmeta ar roku, kad puisa mēģinājumi to atdabūt ar cepamās lāpstīņas palīdzību, beidzās neveiksmīgi.

Trako bariņš, – nodomāja meitene, kāpdama pa stāvajām kāpnēm uz bāru. Viena krita histērijā, pārējie sāka ērmoti uzvesties. Arī pati Daniela vairs nejutās īpaši labi. Viņu itin nemaz nesajūsmināja piespiedu nakšņošana Vilkezerā.

